

Határozatok Tára

A BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (nagytanács)

2020. július 16.*

„Tagállami kötelezettségszegés – EUMSZ 258. cikk – A pénzügyi rendszer pénzmosás vagy terrorizmusfinanszírozás céljára való felhasználásának megelőzése – (EU) 2015/849 irányelv – Az átültetés és/vagy az átültetésre irányuló intézkedések bejelentésének hiánya – Az EUMSZ 260. cikk (3) bekezdése – Átalányösszeg megfizetésére kötelezés iránti kérelem”

A C-549/18. sz. ügyben,

az EUMSZ 258. cikk és az EUMSZ 260. cikk (3) bekezdése alapján kötelezettségszegés megállapítása iránt 2018. augusztus 27-én

az **Európai Bizottság** (képviselik: T. Scharf, L. Flynn, G. von Rintelen, L. Nicolae és L. Radu Bouyon, meghatalmazotti minőségben)

felperesnek

Románia (képviselik kezdetben: C.-R. Cantâr, E. Gane, L. Lițu és R. I. Hațieganu, később ez utóbbi három személy, meghatalmazotti minőségben)

alperes ellen,

támogatják:

a **Belga Királyság** (képviselik: C. Pochet, P. Cottin és J.-C. Halleux, meghatalmazotti minőségben),

az **Észt Köztársaság** (képviseli: N. Grünberg, meghatalmazotti minőségben),

a **Francia Köztársaság** (képviselik: A.-L. Desjonquères, B. Fodda és J.-L. Carré, meghatalmazotti minőségben),

a **Lengyel Köztársaság** (képviseli: B. Majczyna, meghatalmazotti minőségben)

beavatkozó felek,

benyújtott keresete tárgyában,

A BÍRÓSÁG (nagytanács),

tagjai: K. Lenaerts elnök, R. Silva de Lapuerta elnökhelyettes, A. Arabadjiev, A. Prechal, M. Vilaras, L. S. Rossi és M. I. Jarukaitis tanácselnökök, M. Ilešič, J. Malenovský, L. Bay Larsen, T. von Danwitz, F. Biltgen (előadó), A. Kumin, N. Jääskinen és N. Wahl bírák,

* Az eljárás nyelve: román.

főtanácsnok: E. Tanchev,

hivatalvezető: M. Longar tanácsos,

tekintettel az írásbeli szakaszra és a 2019. december 10-i tárgyalásra,

a főtanácsnok indítványának a 2020. március 5-i tárgyaláson történt meghallgatását követően,

meghozta a következő

Ítéletet

- 1 Keresetében az Európai Bizottság azt kéri, hogy a Bíróság:
 - állapítsa meg, hogy Románia – mivel legkésőbb 2017. június 26-ig nem fogadta el az ahhoz szükséges törvényi, rendeleti és közigazgatási rendelkezéseket, hogy megfeleljen a pénzügyi rendszerek pénzmosás vagy terrorizmusfinanszírozás céljára való felhasználásának megelőzéséről, a 648/2012/EU európai parlamenti és tanácsi rendelet módosításáról, valamint a 2005/60/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv és a 2006/70/EK bizottsági irányelv hatályon kívül helyezéséről szóló, 2015. május 20-i (EU) 2015/849 európai parlamenti és tanács irányelvnek (HL 2015. L 141., 73. o.), vagy mindenesetre e rendelkezéseket nem jelentette be a Bizottságnak – nem teljesítette a 2015/849 irányelv 67. cikkéből eredő kötelezettségeit;
 - az EUMSZ 260. cikk (3) bekezdésében foglalt rendelkezések értelmében kötelezze e tagállamot a jelen ítélet kihirdetésének napjától kezdődően minden nap késedelem után 21 974,40 euró összegű kényszerítő bírság megfizetésére az ezen irányelvet átültető intézkedések bejelentésére irányuló kötelezettség teljesítésének elmulasztása miatt;
 - az EUMSZ 260. cikk (3) bekezdésében foglalt rendelkezések értelmében kötelezze az említett tagállamot 6016,80 euró napi összegben alapuló átalányösszeg fizetésére azon napok számával megszorozva, amelyek az említett irányelvben előírt, átültetésre nyitva álló határidő lejártától a kötelezettségek ugyanezen tagállam általi teljesítésének napjáig telnek el, illetve a kötelezettségek teljesítésének hiányában a jelen ítélet kihirdetésének napjáig, azzal a megkötéssel, hogy az 1 887 000 euró minimális átalányösszeget meghaladják, és
 - Romániát kötelezze a költségek viselésére.

Jogi háttér

- 2 A 2015/849 irányelv 1. cikkének (1) és (2) bekezdése a következőképpen rendelkezik:

„(1) Ezen irányelv célja, hogy megelőzze az uniós pénzügyi rendszereknek a pénzmosás, valamint terrorizmusfinanszírozás céljára való felhasználását.

(2) A tagállamok biztosítják a pénzmosás és a terrorizmusfinanszírozás tilalmát.”
- 3 Ezen irányelv 67. cikke a következőket írja elő:

„(1) A tagállamok hatályba léptetik azokat a törvényi, rendeleti és közigazgatási rendelkezéseket, amelyek szükségesek ahhoz, hogy ennek az irányelvnek 2017. június 26-ig megfeleljenek. Az említett intézkedések szövegét haladéktalanul megküldik a Bizottságnak.

Amikor a tagállamok elfogadják ezeket az intézkedéseket, azokban hivatkozni kell erre az irányelvre, vagy azokhoz hivatalos kihirdetésük alkalmával ilyen hivatkozást kell fűzni. A hivatkozás módját a tagállamok állapítják meg.

(2) A tagállamok közlik a Bizottsággal nemzeti joguk azon főbb rendelkezéseinek szövegét, amelyeket az ezen irányelv által szabályozott területen fogadnak el.”

A pert megelőző eljárás és a Bíróság előtti eljárás

- 4 Mivel a 2015/849 irányelv 67. cikkében előírt átültetési határidő lejártáig, azaz 2017. június 26-ig Románia nem nyújtott az ezen irányelvnek való megfeleléshez szükséges törvényi, rendeleti és közigazgatási rendelkezések elfogadásával és kihirdetésével kapcsolatos semmilyen tájékoztatást, a Bizottság 2017. július 19-én felszólító levelet intézett e tagállamhoz.
- 5 Románia 2017. szeptember 19-én kelt válaszából kitűnt, hogy ebben az időpontban az említett irányelvet átültető intézkedések csupán előkészítés alatt álltak. A Bizottság ezért 2017. december 8-án indokolással ellátott véleményt küldött e tagállamnak, és felszólította, hogy e vélemény kézhezvételétől számított két hónapon belül hozza meg a 2015/849 irányelv követelményeinek való megfeleléshez szükséges intézkedéseket.
- 6 Mivel a 2017. december 8-i indokolással ellátott véleményre adandó válasz határidejének meghosszabbítása iránti kérelmeit elutasították, Románia e véleményre a 2018. február 8-i levélben válaszolt, amelyben tájékoztatta a Bizottságot, hogy a 2015/849 irányelvet átültető intézkedéseket tartalmazó törvénytervezetet a Parlament 2018 májusában fogadja el.
- 7 Mivel úgy ítélte meg, hogy Románia nem fogadta el az említett irányelvet átültető nemzeti intézkedéseket, és nem is jelentette be ezeket az intézkedéseket, a Bizottság előterjesztette a jelen keresetet, amelyben azt kérte a Bíróságtól, hogy állapítsa meg a felrótt kötelezettségszegést, és kötelezze e tagállamot nem csupán átalányösszeg, hanem napi kényszerítő bírság megfizetésére is.
- 8 A Bizottság a 2019. augusztus 28-i levelében arról tájékoztatta a Bíróságot, hogy részben eláll a keresetétől: már nem kéri napi kényszerítő bírság kiszabását, mivel e kérelem okafogyottá vált azt követően, hogy a 2015/849 irányelvet 2019. július 21-i hatállyal teljeskörűen átültették a román jogba. Ugyanakkor pontosította, hogy azon átalányösszeg, amelynek megfizetése tekintetében a jelen ügyben marasztalást kér, 4 536 667,20 euró összeget tesz ki, és a 2017. június 27-től 2019. július 20-ig terjedő időszakra vonatkozik, vagyis naponta 6016,80 euróval számolva 754 napnak felel meg.
- 9 A Bíróság elnöke a 2018. december 5-i határozatával engedélyezte a Belga Királyság, a 2018. december 31-i határozatával az Észt Köztársaság és a Francia Köztársaság, a 2018. december 27-i határozatával pedig a Lengyel Köztársaság beavatkozását Románia kérelmeinek támogatása végett.

A keresetről

A kötelezettségszegésről az EUMSZ 258. cikk alapján

A felek érvei

- 10 A Bizottság szerint Románia – mivel legkésőbb 2017. június 26-ig nem fogadta el a 2015/849 irányelvnek való megfeleléshez szükséges törvényi, rendeleti és közigazgatási rendelkezéseket, vagy legalábbis e rendelkezéseket nem jelentette be a Bizottságnak – nem teljesítette az ezen irányelv 67. cikkéből eredő kötelezettségeit.

- 11 A Bizottság emlékeztet többek között arra, hogy az irányelvek rendelkezéseit vitathatatlan kötelező erővel, valamint a szükséges konkrétsággal, pontossággal és egyértelműséggel kell átültetni, hogy teljesüljön a jogbiztonság követelménye, továbbá arra, hogy a tagállamok nem hivatkozhatnak a belső helyzetekre vagy a gyakorlati nehézségekre valamely irányelv uniós jogalkotó által előírt határidőn belüli átültetése elmaradásának igazolására. Következésképpen az egyes tagállamoknak a szóban forgó irányelv átültetése előírt határidőn belüli biztosításához figyelembe kell venniük azokat a szakaszokat, amelyeket saját belső jogrendjük a szükséges jogszabályok elfogadásához megkövetel.
- 12 A jelen ügyben a Bizottság mindenekelőtt azon nemzeti intézkedéseket illetően, amelyeket a keresetlevél benyújtását követően, 2018 októberében jelentettek be, és amelyeket Románia szerint a 2015/849 irányelv részleges átültetésének kell tekinteni, kiemeli, hogy e tagállam nem szolgáltat semmilyen megfelelési táblázattal, amely bizonyítaná a bejelentett intézkedések relevanciáját, és megmagyarázná, hogy milyen összefüggés áll fenn ezen irányelv rendelkezései és ezen intézkedések között. Márpedig a tagállamok kötelesek ilyen magyarázó dokumentumot küldeni.
- 13 Továbbá, a Bíróság ítélkezési gyakorlata szerint, ha valamely irányelv kifejezetten előírja – mint azt a 2015/849 irányelv 67. cikke is teszi –, hogy az átültető rendelkezésekben hivatkozni kell erre az irányelvre, vagy azokhoz hivatalos kihirdetésük alkalmával ilyen hivatkozást kell fűzni, mindenképp szükséges, hogy a szóban forgó irányelv vonatkozásában pozitív átültető jogi aktust fogadjanak el (2015. június 11-i Bizottság kontra Lengyelország ítélet, C-29/14, EU:C:2015:379, 49. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat). Márpedig a jelen ügyben a Románia által 2018 októberében bejelentett 40 intézkedés közül egyik sem hivatkozik a 2015/849 irányelvre. Másfelől ezen intézkedések közül 37-et még azt megelőzően tettek, hogy ezt az irányelvet elfogadták volna.
- 14 Végül, nem lehet azt állítani – mint azt Románia teszi –, hogy a pénzügyi rendszereknek a pénzmosás, valamint terrorizmus finanszírozása céljára való felhasználásának megelőzéséről szóló, 2005. október 26-i 2005/60/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv (HL 2005. L 309., 15. o.), továbbá a „politikai közszerplők” fogalmát, valamint az egyszerűsített ügyfél-átvilágítási eljárások és az alkalmi vagy nagyon korlátozott alapon folytatott pénzügyi tevékenység alapján nyújtott mentesség technikai követelményeit illetően a 2005/60/EK európai parlamenti és tanácsi irányelvre vonatkozó végrehajtási intézkedések megállapításáról szóló, 2006. augusztus 1-jei 2006/70/EK bizottsági irányelv (HL 2006. L 214., 29. o.) átültetése elegendő a 2015/849 irányelv átültetésének biztosításához, mivel ez utóbbi irányelv számos új elemet vezet be, amelyek jelentősen különböznek az első két irányelvben előírt szabályoktól. Mivel a Románia által 2018 októberében bejelentett intézkedések nem a 2015/849 irányelvet, hanem a 2005/60 és a 2006/70 irányelvet ültetik át, ezen intézkedéseket a jelen eljárás keretében nem lehet figyelembe venni. Következésképpen a Románia által a 2015/849 irányelv részleges átültetésével kapcsolatban megfogalmazott állítások megalapozatlanok.
- 15 Románia úgy véli, hogy a Bizottság keresetét részben el kell utasítani, hivatkozva a 2015/849 irányelv azon nemzeti jogszabályok által biztosított részleges átültetésére, amelyek az ezen irányelv 67. cikkében előírt határidő lejárta előtt hatályban voltak. E tagállam hangsúlyozza, hogy a pert megelőző eljárás kezdete óta jelentős erőfeszítéseket tett a jelen ügy rendezése érdekében, és aktív párbeszédet folytatott a Bizottsággal a 2015/849 irányelv teljes körű átültetésének biztosításához szükséges azon intézkedések megtétele tárgyában, amelyek végül 2019. július 21-én hatályba léptek.
- 16 Románia pontosítja, hogy a Bizottsággal folytatott együttműködése keretében 2018 októberében a 2015/849 irányelv átültetésére irányuló intézkedések címén bejelentett az intézménynek 40 olyan nemzeti intézkedést, amelyek a nemzeti jogrendnek már részét képezték. Mivel e 40 intézkedés biztosította a 2005/60 és a 2006/70 irányelv teljes körű átültetését, amely irányelveket jelentős részben beépítették a 2015/849 irányelvbe, amely hatályon kívül helyezte azokat, ezen intézkedéseket ez utóbbi irányelv részleges átültetésének kell tekinteni. A Bíróságnak figyelembe kell vennie e körülményeket, valamint a konkrét ügy sajátosságait és a Románia által tanúsított magatartást.

- 17 Az a körülmény, hogy a szóban forgó 40 intézkedést csak a keresetlevél benyújtását követően jelentették be a Bizottságnak, nem pedig a pert megelőző eljárás során, nincs semmilyen hatással arra, hogy az intézménynek még azt megelőzően tudomása volt ezen intézkedések létezéséről, hogy a 2015/849 irányelv 67. cikkében meghatározott átültetési határidő kezdetét vette volna, hiszen az említett intézkedéseket a 2005/60 és a 2006/70 irányelv átültetésére szolgáló jogi aktusokként korábban bejelentették. Másfelől az ellenkérelemhez mellékelt megfelelési táblázat világosan és tömören feltünteti a 2015/849 irányelv átültetettnek tekintett rendelkezéseit, valamint a hatályos nemzeti jogszabályok ennek megfelelő rendelkezéseit. Az a körülmény, hogy ugyanezen intézkedések nem hivatkoznak ezen irányelvre, nem zárja ki, hogy átültető intézkedésnek minősüljenek, mivel lehetővé teszik az említett irányelvvel követett célkitűzések megvalósítását.
- 18 Mivel a jelen kereset tárgya a 2015/849 irányelv román jogba történő átültetésének teljes elmaradása, egy másik kereset tárgyát kellene képeznie a Bizottság azon érvének, amely szerint a megfelelési táblázatban feltüntetett intézkedések a 2015/849 irányelv által bevezetett változtatásokra tekintettel nem minősülhetnek ez utóbbi irányelv átültetésének.

A Bíróság álláspontja

- 19 A Bíróság állandó ítélkezési gyakorlata szerint a kötelezettségszegés fennállását a tagállamban az indokolással ellátott véleményben előírt határidő lejártakor fennálló helyzet alapján kell megítélni, a későbbi változásokat pedig a Bíróság nem veheti figyelembe (2002. január 30-i Bizottság kontra Görögország ítélet, C-103/00, EU:C:2002:60, 23. pont; 2018. október 18-i Bizottság kontra Románia ítélet, C-301/17, nem tették közzé, EU:C:2018:846, 42. pont; 2019. július 8-i Bizottság kontra Belgium ítélet [Az EUMSZ 260. cikk (3) bekezdése – Nagy sebességű hálózatok], C-543/17, EU:C:2019:573, 23. pont).
- 20 A Bíróság másfelől több alkalommal kimondta, hogy ha valamely irányelv kifejezetten előírja a tagállamok számára az annak biztosítására vonatkozó kötelezettséget, hogy az ezen irányelv végrehajtásához szükséges rendelkezésekben hivatkozás történjen az irányelvre, vagy azokhoz hivatalos kihirdetésük alkalmával ilyen hivatkozást fűzzenek, mindenképp szükséges, hogy a tagállamok a szóban forgó irányelv vonatkozásában pozitív átültető jogi aktust fogadjanak el (lásd ebben az értelemben: 1997. november 27-i Bizottság kontra Németország ítélet, C-137/96, EU:C:1997:566, 8. pont; 1997. december 18-i Bizottság kontra Spanyolország ítélet, C-360/95, EU:C:1997:624, 13. pont; 2015. június 11-i Bizottság kontra Lengyelország ítélet, C-29/14, EU:C:2015:379, 49. pont).
- 21 A jelen ügyben a Bizottság 2017. december 8-án továbbította az indokolással ellátott véleményét Romániának, vagyis az abban meghatározott két hónapos határidő 2018. február 8-án járt le. Az ebben az időpontban hatályos belső jogi szabályozás fényében kell tehát megvizsgálni, hogy vajon a hivatkozott kötelezettségszegés fennállt-e, vagy sem (lásd analógia útján: 2019. július 8-i Bizottság kontra Belgium ítélet [Az EUMSZ 260. cikk (3) bekezdése – Nagy sebességű hálózatok], C-543/17, EU:C:2019:573, 24. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 22 E tekintetben egyrészt nem vitatott, hogy azt a 40 nemzeti intézkedést, amelyek vonatkozásában Románia azt állítja, hogy azok biztosítják a 2015/849 irányelv részleges átültetését, a 2017. december 8-i indokolással ellátott véleményben előírt határidő lejártát követően, vagyis 2018 októbere során jelentették be az ezen irányelv átültetésére szolgáló intézkedéseként.
- 23 Másrészt, és mindenestre, mint azt a főtanácsnok az indítványának 35. pontjában megállapította, nem vitatott, hogy ellentétben azzal, amit a 2015/849 irányelv 67. cikke előír, e 40 intézkedés nem tartalmaz semmilyen hivatkozást erre az irányelvre.

- 24 A fentiekből következik, hogy a szóban forgó intézkedéseket nem lehet úgy tekinteni, hogy azok a jelen ítélet 20. pontjában hivatkozott ítélkezési gyakorlat értelmében vett pozitív átültető jogi aktusnak minősülnek.
- 25 Meg kell tehát állapítani, hogy a 2017. december 8-i indokolással ellátott véleményben előírt határidő lejártakor Románia nem fogadta el a 2015/849 irányelv átültetésének biztosításához szükséges intézkedéseket, következésképpen pedig nem is jelentette be ezeket az intézkedéseket a Bizottságnak.
- 26 Meg kell tehát állapítani, hogy Románia – mivel a 2017. december 8-i indokolással ellátott véleményben előírt határidő lejártáig nem fogadta el a 2015/849 irányelvnek való megfeleléshez szükséges törvényi, rendeleti és közigazgatási rendelkezéseket, és következésképpen nem jelentette be e rendelkezéseket a Bizottságnak – nem teljesítette az ezen irányelv 67. cikkéből eredő kötelezettségeit.

A kötelezettségszegésről az EUMSZ 260. cikk (3) bekezdése alapján

Az EUMSZ 260. cikk (3) bekezdésének alkalmazásáról

– A felek érvei

- 27 A Bizottság szerint a Lisszaboni Szerződés annak érdekében vezette be az EUMSZ 260. cikk (3) bekezdését, hogy megerősítse a Maastrichti Szerződés által korábban létrehozott szankciórendszert. E rendelkezés újító jellegére, valamint az átláthatóság és a jogbiztonság megóvásának szükségességére tekintettel ezen intézmény elfogadta „Az [EUMSZ 260. cikk] (3) bekezdésének végrehajtása” című közleményt (HL 2011. C 12., 1. o.; a továbbiakban: 2011. évi közlemény).
- 28 E rendelkezésnek az a célja, hogy a tagállamokat hangsúlyosabban ösztönözze arra, hogy az irányelveket a jogalkotó által előírt határidőn belül ültessék át, és biztosítsák az uniós jogszabályok alkalmazását.
- 29 A Bizottság szerint az EUMSZ 260. cikk (3) bekezdése mind az irányelvet átültető intézkedések bejelentésének teljes hiánya, mind ezen intézkedések részleges bejelentése esetén alkalmazandó.
- 30 Ezen intézmény egyébiránt úgy véli, hogy mivel az EUMSZ 260. cikk (3) bekezdése arra vonatkozik, ha valamely tagállam nem tesz eleget azon kötelezettségének, hogy bejelentse a valamely „irányelv átültetésére elfogadott intézkedése[ket]”, e rendelkezés nemcsak abban az esetben alkalmazandó, ha elmarad az irányelvet átültető nemzeti intézkedések bejelentése, hanem akkor is, ha elmulasztják az ilyen intézkedések elfogadását. E rendelkezés pusztán szó szerinti értelmezése, amely szerint az kizárólag arra irányul, hogy a nemzeti intézkedések tényleges bejelentését biztosítsa, nem garantálná, hogy megfelelően átültetésre kerüljön a szóban forgó irányelv összes rendelkezése, és teljesen megfosztaná az irányelvek nemzeti jogba történő átültetésére vonatkozó kötelezettséget a hatékony érvényesülésétől.
- 31 A jelen ügyben éppen annak szankcionálásáról van szó, hogy Románia nem fogadta el és nem hirdette ki, következésképpen pedig nem jelentette be a Bizottságnak a 2015/849 irányelv nemzeti jogba való átültetésének biztosításához szükséges valamennyi jogi rendelkezést.
- 32 A Románia által kifejtett azon érvekre adott válaszként, amelyekben azt vitatja, hogy az EUMSZ 260. cikk (3) bekezdése alkalmazható lenne a jelen ügyre, a Bizottság többek között azt állítja, hogy azt a döntését, hogy e rendelkezés alkalmazásával következetesen kérje pénzügyi szankció kiszabását, nem lehet akként érteni, hogy elmulasztja gyakorolni a mérlegelési jogkörét. A 2011. évi közlemény 16. pontjában ugyanis a Bizottság kifejezetten figyelembe vette azt, hogy az említett cikk széles diszkrecionális jogkört biztosít számára, amely hasonló az azzal kapcsolatos diszkrecionális

jogkörhöz, hogy az EUMSZ 258. cikk alapján kötelezettségszegési eljárást indítson-e, vagy sem. Így a Bizottság a diskrecionális jogkörének gyakorlása keretében hozta meg azt a politikai döntést, hogy elvi alapon élni fog az EUMSZ 260. cikk (3) bekezdésében biztosított eszközzel minden olyan ügyben, amelyek az e rendelkezés szerinti kötelezettségszegésekre vonatkoznak. Jóllehet a Bizottság nem zárja ki, hogy felmerülhetnek olyan egyedi esetek, amelyekben az említett rendelkezésen alapuló szankció indítványozása nem tűnik számára helyénvalónak, pontosítja, hogy a jelen ügyben nem ez a helyzet.

- 33 Ami Románia azon érvét illeti, amely szerint a legtöbb tagállam nem tartotta tiszteletben a 2015/849 irányelv átültetési határidejét, a Bizottság elismeri, hogy ezen irányelv átültetési határidejének lejártakor, vagyis 2017. június 26-án mindössze nyolc tagállam jelentett be neki olyan intézkedéseket, amelyek az irányelv teljes körű átültetésére irányultak. Ez azonban nem változtat azon, hogy a jelen kereset előterjesztésének időpontjában, vagyis 2018. augusztus 27-én Románia volt az egyetlen olyan tagállam, amely nem jelentett be az említett irányelv átültetésére irányuló egyetlen intézkedést sem.
- 34 Románia a Bizottság keresetének annyiban történő elutasítását kéri, amennyiben az arra irányul, hogy az EUMSZ 260. cikk (3) bekezdése értelmében szabjanak ki vele szemben pénzügyi szankciókat; ennek kapcsán Románia azt állítja, hogy mivel a román jog a jelen kereset előterjesztésének időpontjában biztosította a 2015/849 irányelv részleges átültetését, ez elsődlegesen azt eredményezi, hogy a fenti rendelkezésben előírt szankciórendszer nem alkalmazható. Másodlagosan, e tagállam arra hivatkozik, hogy a Bizottság által javasolt pénzügyi szankciókat hozzá kell igazítani e helyzethez.
- 35 Jóllehet Románia nem vitatja a Bizottság által az EUMSZ 258. cikk alapján megindított kötelezettségszegési eljárás szabályszerűségét, sem pedig ezen eljárásnak a Bíróság előtti folytatását, mégis úgy véli, hogy a jelen ügyben az EUMSZ 260. cikk (3) bekezdése nem alkalmazható, mivel e rendelkezést, amely a kötelezettségszegés megállapítása iránti, az EUMSZ 258. cikkben alapuló keresetekhez kapcsolódó szankciórendszer gyorsított alkalmazására irányul, szigorúan kell értelmezni. Az említett rendelkezésnek ugyanis az a célja, hogy a szokásosnál korábbi szakaszban szankcionálja olyan kötelezettség nyilvánvaló megszegését, amelynek vitathatatlan a teljesítési módja, vagyis az, hogy az irányelvek átültetésére irányuló intézkedéseket be kell jelenteni. Az EUMSZ 260. cikk (3) bekezdése így az olyan nyilvánvaló jogsértésekre vonatkozik, amelyek kapcsán csupán formális lépésnek minősülne az, ha előbb ítéletben ki kellene mondatni a Bírósággal a kötelezettségszegést. E rendelkezés alkalmazásának azokra a helyzetekre kell korlátozódnia, amelyeket e rendelkezés szövege kimerítően meghatároz, vagyis a valamely „irányelv átültetésére elfogadott intézkedése[k] bejelentésére vonatkozó kötelezettség[...]" elmulasztására.
- 36 Románia szerint az EUMSZ 260. cikk (3) bekezdése keretében a Bizottság által gyakorolt ellenőrzést nem lehet egyszerűen annak formális megállapítására korlátozni, hogy megtörtént a szóban forgó irányelv átültetésére irányuló nemzeti intézkedések bejelentése. Magától értetődően a Bizottságnak átfogó elemzést kell lefolytatnia a bejelentett nemzeti intézkedésekre vonatkozóan, és meg kell vizsgálnia, hogy ezek az intézkedések az ezen irányelv által szabályozott területre irányulnak-e, továbbá hogy milyen határidőn belül lépnek hatályba, illetve hogy az érintett tagállam egész területén alkalmazandók-e. Amikor azonban a tagállamok átültető intézkedéseket fogadnak el, vagy – mint a jelen ügyben is – bizonyítják ilyen intézkedések meglétét, legyenek azok akár részlegesek is, a kötelezettségszegés megállapításához olyan kontradiktórium vitára van szükség a Bizottság és az érintett tagállam között, amelyet nem lehet formális lépésnek tekinteni.
- 37 Románia azt állítja, hogy az EUMSZ 260. cikk (3) bekezdésének ezen értelmezése összhangban van az e rendelkezés elfogadásához vezető előkészítő anyagokkal, egyébként pedig e rendelkezés szó szerinti értelmezéséből is következik. Ezenkívül egyedül ez az értelmezés teszi lehetővé, hogy tiszteletben tartsák mind a jobbiztonság elvét, mind pedig az arányosság elvét, hiszen világosan elválasztja egymástól egyrészt azt az esetet, ha egyáltalán nincsenek átültető intézkedések, és azokat egyáltalán nem jelentik be, másrészt pedig azt az esetet, ha csupán részlegesek az átültető intézkedések és azok bejelentése.

- 38 Az indítványozott pénzügyi szankciót illetően Románia egyrészt kiemeli, hogy a Bizottság nem indokolta meg azt a döntését, hogy a jelen ügyben ilyen szankció kiszabását kérje. A Bizottság azon gyakorlata ugyanis, amely abban nyilvánul meg, hogy a valamely irányelv átültetésére irányuló intézkedések bejelentésével kapcsolatos kötelezettség megszegésének megállapítása iránti keresetek keretében automatikusan indítványozza az EUMSZ 260. cikk (3) bekezdésén alapuló pénzügyi szankciók alkalmazását, téves, és sérti az e rendelkezéssel megvalósítani kívánt célkitűzéseket. Így e rendelkezésnek magából a szövegéből kitűnik, hogy a Bizottság, „amennyiben megfelelőnek ítéli, meghatározhatja az érintett tagállam által fizetendő átalányösszeg[...] vagy kényszerítő bírság[...] [...] mértékét”, vagyis a pénzügyi szankciók alkalmazása a Bizottság számára biztosított olyan lehetőség, amelynek kapcsán a Bizottságnak minden egyes helyzetet egyedileg kell elemeznie. Következésképpen a Bizottság feladata, hogy elemezze a jelen ügy összes ténybeli és jogi körülményét, e körülményekre tekintettel pedig megindokolja azt a döntését, amelyben pénzügyi szankciók alkalmazását kéri a Bíróságtól. E kötelezettség tiszteletben tartása annál is inkább fontos, mivel az EUMSZ 260. cikk (3) bekezdéséből kitűnik, hogy a Bíróság csak a Bizottság által megjelölt összegben belül szabhat ki szankciót, vagyis ha a Bizottság nem tesz indítványt ilyen összegre, a Bíróságnak nem áll módjában pénzügyi szankciót alkalmazni. Az eddigiekre tekintettel, továbbá figyelembe véve a jelen ügy összes ténybeli és jogi körülményét, valamint azt, hogy a Bizottság nem indokolta meg a pénzügyi szankciók indítványozásával kapcsolatos döntését, Románia azt állítja, hogy a jelen ügyben nincs lehetőség ilyen szankciók kiszabására.
- 39 E tagállam másrészt előadja, hogy az átalányösszeg kiszabása olyan kivételt képez, amelynek alkalmazása csak akkor indokolt, ha a szóban forgó kötelezettségszegés jellemzőiből, a tagállam által tanúsított magatartásból, valamint a köz- és magánérdekek sérelmének mértékével kapcsolatos értékelésből kitűnik, hogy a kényszerítő bírság alkalmazása nem elegendő azon célkitűzésre tekintettel, hogy a lehető leghamarabb véget vessenek e kötelezettségszegésnek, és meggyőződjenek arról, hogy e tagállam nem fogja folytatni e magatartást. Másfelől a Bíróság már kimondta, hogy tekintettel az EUMSZ 260. cikk (3) bekezdésének szövegére és céljára, az átalányösszegben történő marasztalásnak nem lehet olyan automatikus jellege, amelyet a Bizottság javasol. Márpedig a jelen ügyben a Bizottság mindenekelőtt elismerte, hogy a Bíróság előtti eljárás során Románia elfogadta az összes olyan intézkedést, amelyek a 2015/849 irányelv teljes körű átültetéséhez szükségesek. Továbbá, még mielőtt 2019. július 21-én hatályba lépett volna a 2019. július 11-i Legea nr. 129/2019 pentru prevenirea și combaterea spălării banilor și finanțării terorismului, precum și pentru modificarea și completarea unor acte normative (a pénzmosás és a terrorizmusfinanszírozás megelőzéséről, továbbá az e tevékenységek elleni küzdelemről, valamint bizonyos jogalkotási aktusok módosításáról és kiegészítéséről szóló 129/2019. sz. törvény) (*Monitorul Oficial al României*, I. rész, 2019. július 18-i 589. szám), a 2015/849 irányelvnek a magánjogi és közjogi jogalanyokat érintő joghatásokkal kapcsolatos rendelkezéseit már átültették a hatályban lévő normatív nemzeti aktusok. Ezenkívül az ezen irányelvben előírt bizonyos kötelezettségek vonatkozásában még nem járt le az átültetési határidő. Végül az irányelvek átültetésére irányuló intézkedések bejelentésével kapcsolatos kötelezettség megszegésének megállapítása iránti keresetek számát tekintve Románia a tagállamok középmezőnyében helyezkedik el, és a Bíróság még soha nem marasztalta el őt azon kötelezettség megszegéséért, hogy határidőn belül átültessen valamely irányelvet. Ráadásul a pert megelőző azon eljárások átlagos időtartama, amelyekben Románia érintett, az összes tagállam közül a legrövidebb, a jelen ügyben pedig egy évnél is kevesebb idő telt el a pert megelőző szakasz megkezdése és a Bírósághoz fordulás között. Következésképpen a Bizottság által az átalányösszeg kiszabására tett indítvány nem csupán indokolatlan, hanem az ügy tényállására és az ilyen típusú pénzügyi szankciók elsődleges céljára tekintettel aránytalan is.
- 40 A Belga Királyság, az Észt Köztársaság és a Francia Köztársaság lényegében azt állítja, hogy az EUMSZ 260. cikk (3) bekezdése csak akkor alkalmazható, ha a tagállam az irányelv nemzeti jogba való átültetését illetően semmit nem tett, és ezért az előírt határidőn belül nem hozta meg az ezen irányelv átültetéséhez szükséges intézkedéseket, és nem jelentette be azokat a Bizottságnak. Semmiképpen sem

tartoznak e rendelkezés hatálya alá azok az esetek, amikor a tagállam bejelentette a Bizottságnak az átültető intézkedéseket, azonban a Bizottság a szóban forgó irányelv nem megfelelő vagy részleges átültetését rója fel e tagállamnak.

- 41 E tagállamok e tekintetben előadják többek között azt, hogy az EUMSZ 260. cikk (3) bekezdésének az általuk javasolt értelmezése e rendelkezés szövegéből, keletkezéstörténetéből és céljából is következik, mivel e rendelkezés alkalmazása a valamely irányelv átültetésére irányuló intézkedések elfogadására és bejelentésére irányuló kötelezettség megsértésének csak a legsúlyosabb és legnyilvánvalóbb eseteiben indokolt. Ezenkívül ezt az értelmezést megerősíti az EUMSZ 260. cikk belső felépítése, és egyedül ez az értelmezés nem hozza rendkívül nehéz helyzetbe a tagállamokat, mivel a Bizottság által javasolt megközelítés követése esetén a tagállamok soha nem lehetnének biztosak abban, hogy az intézmény nem szándékozik velük szemben pénzügyi szankciót kiszabni.
- 42 Mindehhez szerintük hozzá kell tenni, hogy a fentiekben kifejtett értelmezés teszi lehetővé teszi annak biztosítását, hogy az EUMSZ 258. cikk hatályát maradéktalanul tiszteletben tartsák, és ez az egyetlen olyan értelmezés, amely összeegyeztethető a jogbiztonság és az arányosság elvével. Ezen értelmezés eredményeként ugyanis abban az esetben, ha a tagállam a Bíróság előtti eljárás során átülteti az irányelvet, és az átültetésre szolgáló valamennyi intézkedést bejelenti a Bizottságnak, az intézménynek el kell állnia attól az indítványától, hogy e tagállamot kényszerítő bírság vagy átalányösszeg megfizetésére kötelezzék. Ezenkívül ez az értelmezés csupán elhanyagolható mértékben járna annak kockázatával, hogy a tagállamok megpróbálják kijátszani az EUMSZ 260. cikk (3) bekezdésének alkalmazását azáltal, hogy a szóban forgó irányelv vonatkozásában a valóságnak nem megfelelő átültető intézkedéseket jelentenek be.
- 43 Ráadásul a jelen ítélet 40. pontjában említett összes beavatkozó tagállam, valamint a Lengyel Köztársaság is úgy véli, hogy a jelen ügyben nincs helye az EUMSZ 260. cikk (3) bekezdése alkalmazásának, mivel a Bizottság nem fűzött részletes indokolást azon döntéséhez, hogy pénzügyi szankciók kiszabását kérje. Az ilyen döntést ugyanis az egyes ügyek egyedi körülményeihez képest konkrétan alá kellene támasztani, mivel az átalányösszeg megfizetésére kötelezés a Bíróság ítélkezési gyakorlata értelmében nem lehet automatikus jellegű. A Bizottság az EUMSZ 260. cikk (3) bekezdésének megsértése nélkül nem szorítkozhat arra, hogy elvi alapon éljen az rendelkezésben biztosított eszközzel. Ezenkívül az egyes ügyek elemeinek a Bizottság általi részletes elemzése azért is helyénvaló lenne, mert ezek az elemek szükségesek ahhoz, hogy meghatározzák azon pénzügyi szankció jellegét, amelyet annak érdekében kell kiszabni, hogy az érintett tagállamot rábírják a szóban forgó kötelezettségszegés megszüntetésére, valamint ahhoz, hogy olyan összeget állapítsanak meg, amely az adott ügy körülményeihez képest megfelelő, mint azt a Bíróság ítélkezési gyakorlata megköveteli. Másfelől nem szükséges halmozni az átalányösszeg és a kényszerítő bírság megfizetését. Mindamellett a Bizottság által követett megközelítés a tagállamok közötti hátrányos megkülönböztetésekhez vezethet.

– A Bíróság álláspontja

- 44 Emlékeztetni kell arra, hogy az EUMSZ 260. cikk (3) bekezdésének első albekezdése úgy rendelkezik, hogy ha a Bizottság az EUMSZ 258. cikknek megfelelően azon az alapon nyújt be keresetet a Bírósághoz, hogy az érintett tagállam nem tett eleget valamely, jogalkotási eljárás keretében elfogadott irányelv átültetésére elfogadott intézkedéseire vonatkozó kötelezettségének, a Bizottság, amennyiben megfelelőnek ítéli, meghatározhatja az érintett tagállam által fizetendő átalányösszegnek vagy kényszerítő bírságnak az általa az adott körülmények között megfelelőnek tartott mértékét. Az EUMSZ 260. cikk (3) bekezdésének második albekezdésével összhangban, ha a Bíróság megállapítja a kötelezettségszegést, az érintett tagállamot – a Bizottság által meghatározott összeget meg nem haladó mértékű – átalányösszeg vagy kényszerítő bírság fizetésére kötelezheti, amely fizetési kötelezettség a Bíróság ítéletében megállapított időpontban válik esedékessé.

- 45 Az EUMSZ 260. cikk (3) bekezdésének tartalmát illetően a Bíróság úgy ítélte meg, hogy e rendelkezés olyan értelmezését kell elfogadni, amelynek révén egyrészt biztosíthatók a Bizottságot az uniós jog hatékony alkalmazása érdekében megillető jogosultságok, és védelemben részesíthető a tagállamokat az EUMSZ 258. cikknek és az EUMSZ 260. cikk (2) bekezdésének együttes értelmezése alapján megillető védelemhez való jog és eljárási helyzet, másrészt pedig amely értelmezésnek köszönhetően a Bíróság gyakorolhatja az annak egyetlen eljárás keretén belüli értékelésében megnyilvánuló bírósági hatáskörét, hogy az érintett tagállam eleget tett-e a szóban forgó irányelv átültetésére irányuló intézkedések bejelentésével kapcsolatos kötelezettségeinek, és adott esetben felmérje az így megállapított kötelezettségszegés súlyát, és így az adott ügy körülményeinek legmegfelelőbbnek tartott pénzügyi szankciót szabja ki (2019. július 8-i Bizottság kontra Belgium ítélet [Az EUMSZ 260. cikk (3) bekezdése – Nagy sebességű hálózatok], C-543/17, EU:C:2019:573, 58. pont).
- 46 E kontextusban a Bíróság akként értelmezte az EUMSZ 260. cikk (3) bekezdésében szereplő, az „átültetés[re] elfogadott intézkedése[k] bejelentésére vonatkozó kötelezettség” kifejezést, hogy az a tagállamok azon kötelezettségére vonatkozik, hogy kellően egyértelmű és pontos információkat nyújtsanak az irányelvet átültető intézkedéseket illetően. A jogbiztonság követelményének való megfelelés, továbbá annak biztosítása érdekében, hogy ezen irányelvet az érintett terület egészen átültessék, a tagállamok kötelesek az említett irányelv valamennyi rendelkezése tekintetében megjelölni az adott rendelkezést átültető nemzeti rendelkezést vagy rendelkezéseket. Az adott esetben megfelelési táblázattal kísért e tájékoztatást követően a Bizottságot terheli annak bizonyítása – amennyiben az EUMSZ 260. cikk (3) bekezdésében szereplő pénzügyi szankciót kívánja alkalmazni az érintett tagállammal szemben –, hogy bizonyos átültető intézkedések nyilvánvalóan hiányoznak, vagy nem terjednek ki az érintett tagállam teljes területére, azzal, hogy az e rendelkezés alapján indított bírósági eljárás keretében a Bíróságnak nem feladata annak vizsgálata, hogy a Bizottságnak bejelentett nemzeti intézkedések biztosítják-e a szóban forgó irányelv rendelkezéseinek helyes átültetését (2019. július 8-i Bizottság kontra Belgium ítélet [Az EUMSZ 260. cikk (3) bekezdése – Nagy sebességű hálózatok], C-543/17, EU:C:2019:573, 59. pont).
- 47 Mivel – mint az kitűnik a jelen ítélet 25. és 26. pontjából – bizonyított, hogy a 2017. december 8-i indokolással ellátott véleményben előírt határidő lejártakor Románia nem jelentett be a Bizottságnak egyetlen olyan intézkedést sem, amely az EUMSZ 260. cikk (3) bekezdése értelmében a 2015/849 irányelv átültetésére irányult volna, az így megállapított kötelezettségszegés e rendelkezés hatálya alá tartozik.
- 48 Ami azt a kérdést illeti, hogy – mint azt Románia és a támogatása érdekében beavatkozó tagállamok állítják – a Bizottságnak esetről esetre meg kell-e indokolnia azt a döntését, ha az EUMSZ 260. cikk (3) bekezdése alapján pénzügyi szankciót indítványoz, vagy pedig az intézmény ezt indokolás nélkül is megteheti minden olyan esetben, amelyek e rendelkezés hatálya alá tartoznak, emlékeztetni kell arra, hogy a Bizottság mint az EUSZ 17. cikk (1) bekezdésének második mondata értelmében a Szerződések öre, diszkrecionális jogkörrel rendelkezik ilyen döntés meghozatalára.
- 49 Az EUMSZ 260. cikk (3) bekezdésének alkalmazását ugyanis nem lehet elszigetelten vizsgálni, hanem azt össze kell kapcsolni a kötelezettségszegési eljárásnak az EUMSZ 258. cikk alapján történő megindításával. Márpedig, mivel az EUMSZ 260. cikk (3) bekezdése szerinti pénzügyi szankció útján történő marasztalás indítványozása csupán járulékos részletszabályát képezi annak a kötelezettségszegési eljárásnak, amelynek hatékonyságát biztosítani hivatott, és mivel a Bizottság az ilyen eljárás megindításának lehetőségét illetően olyan diszkrecionális jogkörrel rendelkezik, amely felett a Bíróság nem gyakorolhat felülvizsgálatot (lásd ebben értelemben: 1989. február 14-i Star Fruit kontra Bizottság ítélet, 247/87, EU:C:1989:58, 11. pont; 2000. július 6-i Bizottság kontra Belgium ítélet, C-236/99, EU:C:2000:374, 28. pont; 2001. június 26-i Bizottság kontra Portugália ítélet, C-70/99, EU:C:2001:355, 17. pont), e rendelkezés alkalmazásának feltételei nem lehetnek korlátozottabbak azon feltételeknél, amelyek az EUMSZ 258. cikk alkalmazását határozzák meg.

- 50 Ezenkívül ki kell emelni, hogy az EUMSZ 260. cikk (3) bekezdése alapján egyedül a Bíróság rendelkezik hatáskörrel arra, hogy valamely tagállammal szemben pénzügyi szankciót szabjon ki. Ha a Bíróság kontradiktórius vitát követően ilyen határozatot hoz, azt meg kell indokolnia. Következésképpen az, ha a Bizottság nem indokolja meg azt a döntését, hogy a Bíróság előtt az EUMSZ 260. cikk (3) bekezdésének alkalmazását indítványozza, nem érinti a szóban forgó tagállamot megillető eljárási garanciákat.
- 51 Hozzá kell tenni: az a körülmény, hogy a Bizottságnak nem kell esetről esetre megindokolnia azt a döntését, hogy az EUMSZ 260. cikk (3) bekezdése alapján pénzügyi szankciót indítványoz, nem mentesíti ezen intézményt azon kötelezettsége alól, hogy megindokolja a kért pénzügyi szankció jellegét és összegét, e tekintetben figyelembe véve az általa elfogadott olyan iránymutatásokat, mint amelyek a Bizottság közleményeiben szerepelnek, amelyek ugyan nem kötik a Bíróságot, mégis hozzájárulnak ahhoz, hogy a Bizottság által végzett cselekmények átláthatók, előreláthatók és a jogbiztonsággal összeegyeztethetők legyenek (az EUMSZ 260. cikk (2) bekezdésével való analógia útján lásd: 2013. május 30-i Bizottság kontra Svédország ítélet, C-270/11, EU:C:2013:339, 41. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 52 A kért pénzügyi szankció jellegének és összegének indokolásával kapcsolatos e követelmény annál is inkább jelentős, mivel eltérően attól, ami az EUMSZ 260. cikk (2) bekezdésében szerepel, e cikk (3) bekezdése kimondja, hogy az e cikk alapján megindított eljárás keretében a Bíróság csupán korlátozott mérlegelési jogkörrel rendelkezik, mivel ha a Bíróság megállapítja a kötelezettségszegést, a Bizottság indítványai kötik a Bíróságot az általa kiszabható pénzügyi szankció jellege, valamint az általa alkalmazható szankció legmagasabb összege tekintetében.
- 53 Az EUMSZ 260. cikk (3) bekezdés megszövegezői ugyanis nem csupán azt írták elő, hogy a Bizottságnak meg kell jelölnie az érintett tagállam által fizetendő „átalányösszeg[...] vagy kényszerítő bírság[...] [...] mértékét”, hanem azt is pontosították, hogy a Bíróság csak a Bizottság által „meghatározott összeget meg nem haladó mértékű” pénzügyi szankció megfizetésére kötelezhet. Ezáltal közvetlen összefüggést hoztak létre a Bizottság által indítványozott szankció és azon joghátrány között, amelyet a Bíróság e rendelkezés alapján alkalmazhat.
- 54 Azon érv, amely szerint az átalányösszeg kiszabása a Bíróság ítélkezési gyakorlata (lásd többek között: 2008. december 9-i Bizottság kontra Franciaország ítélet, C-121/07, EU:C:2008:695, 63. pont) értelmében nem lehet automatikus jellegű, szintén nem lehet hatással a Bizottság azon jogkörére, hogy az EUMSZ 260. cikk (3) bekezdése alapján eljárást indítson minden olyan esetben, amelyben úgy véli, hogy valamely kötelezettségszegés e rendelkezés hatálya alá tartozik. Ez az ítélkezési gyakorlat ugyanis azzal kapcsolatos, hogy miként kell értékelni a Bizottság azon keresetének megalapozottságát, amely arra irányul, hogy a Bíróság „kötelezzen” valamilyen pénzügyi szankció megfizetésére, nem pedig azzal, hogy mikor helyénvaló ilyen kereset előterjesztése.
- 55 Ami Románia arra alapított érvelését illeti, hogy a 2015/849 irányelv átültetése, továbbá az e tagállammal kapcsolatos, a pert megelőző eljárások átlagos időtartama, vagy a jelen ügyben lefolytatott, a pert megelőző eljárás időtartama tekintetében ő milyen helyet foglal el a többi tagállamhoz képest, ki kell emelni egyrészt azt, hogy ez az érvelés nem arra vonatkozik, hogy az EUMSZ 260. cikk (3) bekezdése alkalmazható-e a szóban forgóhoz hasonló kötelezettségszegés esetén, hanem arra, hogy megalapozott-e a jelen ügyben átalányösszeg megfizetése iránt előterjesztett kereset, aminek értékelésével a jelen ítélet később fog foglalkozni. Másrészt, és mindenesetre, azok a megfontolások, amelyek alapján a Bizottság úgy döntött, hogy megindítja Románia ellen a jelen eljárást, és ezt az általa választott időpontban teszi, nem kérdőjelezhetik meg az EUMSZ 260. cikk (3) bekezdésének alkalmazhatóságát, vagy az e rendelkezés alapján előterjesztett kereset elfogadhatóságát.
- 56 Ezért meg kell állapítani, hogy az EUMSZ 260. cikk (3) bekezdését alkalmazni kell a jelen ügy tárgyát képezőhöz hasonló helyzetre.

Az átalányösszeg jelen ügyben történő kiszabásáról

– A felek érvei

- 57 A kiszabandó pénzügyi szankció összegét illetően a Bizottság a 2011. évi közlemény 23. pontjában kifejtett állásponttal összhangban úgy véli, hogy mivel a valamely irányelv átültetésére irányuló intézkedések bejelentésével kapcsolatos kötelezettség elmulasztása nem kevésbé súlyos, mint egy olyan kötelezettségzegés, amely az EUMSZ 260. cikk (2) bekezdésében említett szankciók tárgyát képezheti, az EUMSZ 260. cikk (3) bekezdése szerinti szankciók kiszámítási módjának ugyanolyannak kell lennie, mint amely az e cikk (2) bekezdésében szabályozott eljárás keretében alkalmazandó.
- 58 A jelen ügyben a Bizottság olyan átalányösszeg kiszabását indítványozza, amelynek összegét a „A jogsértési eljárások keretében a Bizottság által a Bíróságnak javasolt átalányösszegek és kényszerítő bírságok meghatározásához használt adatok naprakésszé tétele” című, 2017. december 13-i közleménnyel (C(2017) 8720) naprakésszé tett, „Az [EUMSZ 260.] cikk végrehajtása” című, 2005. december 13-i közleményében (SEC(2005) 1658) foglalt iránymutatás alapján számította ki, és amelynek minimális összege Románia esetében 1 887 000 euró. E minimális átalányösszeg ugyanakkor a jelen ügyben nem alkalmazható, mivel alacsonyabb az általányösszegnek az e közlemények alapján történő kiszámításából eredő összegnél. Az e számítás alapjául szolgáló napi tétel meghatározása érdekében az egységes alapösszeget, vagyis a 230 eurót meg kell szorozni a súlyossági együtthatóval, amely a jelen esetben 8-nak felel meg az 1-től 20-ig terjedő skálán, valamint az „n” tényezővel, amely Románia esetében 3,27. A napi tétel tehát 6016,80 euró, és azt meg kell szorozni annyival, ahány nap eltelt 2017. június 27., vagyis a 2015/849 irányelvben meghatározott átültetési időpont másnapja és 2019. július 20., vagyis az irányelv teljes körű átültetésének végrehajtását megelőző nap között, vagyis 754 nappal. Így a kiszabandó átalányösszeg 4 536 667,20 euró.
- 59 A Bizottság másfelől vitatja, hogy az átalányösszeg kiszabása kivételt képezne, és arra csak kivételes körülmények fennállása esetén lenne mód. Az irányelvek késedelmes átültetése ugyanis nem csupán az uniós jogszabályok útján érvényesíteni kívánt általános érdekek védelme szempontjából jelent sérelmet, amely érdekvédelem nem járhat semmilyen késedelemmel, hanem – és főként – az európai polgárok védelme szempontjából is, akiknek e jogszabályokból alanyi jogaik származnak. Ráadásul az uniós jog hitelessége egészében véve fenyegetve lenne, ha hosszú évekig eltartana, amíg a jogalkotási aktusok a tagállamokban teljeskörűen kifejtették a joghatásaikat. Következésképpen az irányelvek átültetésében tanúsított késedelmek olyan különleges körülményeknek minősülnek, amelyek kellően súlyosak ahhoz, hogy átalányösszeg kiszabását igazolják.
- 60 Románia vitatja a Bizottság azon megközelítését, amely abban nyilvánul meg, hogy az EUMSZ 260. cikk (3) bekezdése alapján kiszabandó szankciók összegét ugyanazon kritériumok és szabályok alapján számítja ki, mint amelyek az EUMSZ 260. cikk (2) bekezdésének alkalmazása esetében irányadók. Az ilyen megközelítés ugyanis a kötelezettségzegés típusának és a Bizottság által e rendelkezések közül az egyik vagy a másik alapján indított keresetnek az eltérő jellemzőire tekintettel téves és aránytalan.
- 61 A jelen esetben a Bizottság által alapul vett súlyossági együttható túlzott mértékű, mivel nem arról van szó, hogy ne tettek volna eleget a kötelezettségzegést megállapító első ítéletnek, és nem is arról, hogy a 2015/849 irányelvet elmulasztották volna átültetni a nemzeti jogba, továbbá mivel Románia az eljárás során mindvégig együttműködött. Az időtartammal kapcsolatos együtthatót illetően Románia úgy véli, hogy nem helyénvaló ilyen együtthatót alapul venni, mivel „a jogsértés időtartamának” fogalma alapvetően annak függvénye, hogy a Bíróság mely időpontban állapítja meg a kérdéses jogsértést. Márpedig az EUMSZ 260. cikk (3) bekezdése keretében ez az időpont éppen annak az időpontnak felel meg, amelyben a Bíróság az EUMSZ 258. cikk alapján kihirdeti az ítéletét. Amennyiben a Bíróság nem követné e megközelítést, Románia úgy véli, hogy a jogsértés időtartamának meghatározása

szempontjából az indokolással ellátott véleményben megjelölt időpontot kell referenciaidőpontként figyelembe venni, mindezt pedig összhangban a Bíróság által az EUMSZ 258. cikk szerinti kötelezettségszegések kapcsán követett gyakorlattal.

- 62 Figyelembe véve az EUMSZ 258. cikkben és az EUMSZ 260. cikk (3) bekezdésében foglalt együttes rendelkezések alapján a Bizottság által előterjesztett keresetre jellemző sajátosságokat, Románia másfelől úgy véli, hogy helyénvalóbb lenne olyan minimális és maximális átalányösszeget megállapítani, amelyek változnának aszerint, hogy a szóban forgó tagállam által elkövetett jogsértés mennyire súlyos. Ezen összegek megállapítása érdekében figyelembe kellene venni az összes releváns körülményt. Így egyrészt meg kellene határozni egy minimális, a Bizottság jelenlegi javaslatánál jóval alacsonyabb átalányösszeget, amely akkor lenne alkalmazandó, ha a szóban forgó tagállam konstruktív és együttműködő hozzáállást tanúsít, valamint ha a jogsértés kevésbé súlyos. Másrészt, a maximális átalányösszegnek a szóban forgó tagállam ezzel ellentétes hozzáállását és a súlyosabb jogsértéseket kellene tükröznie. A jelen esetben a Bizottság által javasolt 1 887 000 euró minimális átalányösszeg aránytalan, tekintettel az ügy egyedi sajátosságaira, Románia hozzáállására és magatartására, valamint arra az új, 1 651 000 euró mértékű minimális átalányösszegre, amelyre a Bizottság „A kötelezettségszegési eljárások keretében a Bizottság által az Európai Unió Bíróságának javasolt [átalányösszegek] és kényszerítő bírságok meghatározásához használt adatok aktualizálása” című, 2019. szeptember 13-i közleményben (HL 2019. C 309., 1. o.) tett javaslatot. Így abban az esetben, ha a Bíróság átalányösszeget szabna ki, annak jelentősen csökkentett mértékűnek kellene lennie, ezenkívül pedig tükröznie kellene azt, hogy jöllehet a 2019. július 11-i 129/2019. sz. törvény csak 2019. július 21-én lépett hatályba, a 2015/849 irányelv már részlegesen átültetésre került még azt megelőzően, hogy lejárt volna annak átültetési határideje. Másfelől, még ha a Bíróság úgy is döntene, hogy a Bizottság által javasolt megközelítést követi, az átalányösszeget csökkentenie kellene akként, hogy kizárólag azon napok számát veszi figyelembe, amelyek az indokolással ellátott véleményben megjelölt határidő, vagyis 2018. február 8. és – az esettől függően – a szóban forgó kötelezettség teljesítésének vagy a jelen ítélet kihirdetésének időpontja között teltek el.
- 63 A Románia támogatása érdekében beavatkozó tagállamok többek között azt állítják, hogy az EUMSZ 260. cikk (3) bekezdése alapján kiszabott pénzügyi szankciók összegét az e cikk (2) bekezdése alapján kiszabott szankciónál alacsonyabb szinten kell meghatározni, hiszen kevésbé súlyos jogsértésről van szó ahhoz képest, ha nem tartották tiszteletben a Bíróság által a kötelezettségszegés megállapítása tárgyában hozott első ítéletet. Mindenesetre, tekintettel a jelen ügy összes körülményére, a Bizottság által javasolt átalányösszeget lefelé kell módosítani.

– *A Bíróság álláspontja*

- 64 Ami először is azt az érvet illeti, amely szerint aránytalan lenne átalányösszeget kiszabni, mivel az eljárás során Románia megszüntette a szóban forgó kötelezettségszegést, emlékeztetni kell arra, hogy egyrészt, ha valamely tagállam akár a tájékoztatás teljes vagy részleges elmaradásával, akár pedig nem kellően egyértelmű és pontos tájékoztatás nyújtásával megszegi a valamely irányelv átültetésére irányuló intézkedések bejelentésével kapcsolatos kötelezettségét, ez önmagában igazolhatja az EUMSZ 258. cikkben szabályozott, e kötelezettségszegés megállapítására irányuló eljárás megindítását (2019. július 8-i Bizottság kontra Belgium ítélet [Az EUMSZ 260. cikk (3) bekezdése – Nagy sebességű hálózatok], C-543/17, EU:C:2019:573, 51. pont). Másrészt, az EUMSZ 260. cikk (3) bekezdésében szereplő mechanizmus bevezetésének nem csupán az volt a célja, hogy a tagállamokat arra ösztönözze, hogy a lehető legrövidebb időn belül megszüntessék a kötelezettségszegést, amely ilyen intézkedés hiányában folytatódna, hanem egyszersmind az is, hogy megkönnyítse és felgyorsítsa az abban az esetben alkalmazandó pénzügyi szankciók kiszabására irányuló eljárást, amikor a tagállamok megsértik a jogalkotási eljárás keretében elfogadott irányelv átültetésére irányuló nemzeti intézkedés bejelentésére vonatkozó kötelezettséget, pontosítva, hogy e mechanizmus bevezetését megelőzően előfordulhatott, hogy a Bíróság korábbi ítéletében foglaltak előírt határidőn belüli teljesítésének és az átültetésre vonatkozó kötelezettség tiszteletben tartásának az elmaradása miatt csak több évvel az említett ítélet

meghozatalát követően került sor pénzügyi szankció kiszabására (2019. július 8-i Bizottság kontra Belgium ítélet [Az EUMSZ 260. cikk (3) bekezdése – Nagy sebességű hálózatok], C-543/17, EU:C:2019:573, 52. pont).

- 65 Márpedig meg kell állapítani, hogy az EUMSZ 260. cikk (3) bekezdésének megszövegezői az e rendelkezés által követett célkitűzés megvalósítása érdekében a pénzügyi szankciók két típusáról rendelkeztek, vagyis az átalányösszegekről és a kényszerítő bírságról.
- 66 E tekintetben a Bíróság ítélkezési gyakorlatából kitűnik: az, hogy e két intézkedés közül az egyiket vagy a másikat kell alkalmazni, attól függ, hogy az adott ügy körülményeitől függően melyik alkalmas a megvalósítani kívánt cél elérésére. Míg a kényszerítő bírság kiszabása különösen arra tűnik alkalmasnak, hogy ösztönözze a tagállamot, hogy a lehető legrövidebb időn belül szüntesse meg az olyan kötelezettségszegést, amely ilyen intézkedés hiányában folytatódna, addig az átalányösszeg kiszabása inkább annak értékelésén alapul, hogy az érintett tagállamot terhelő kötelezettségek teljesítésének elmulasztása milyen következményekkel jár a magán- és közérdekek szempontjából, különösen, ha a kötelezettségszegés hosszú időn keresztül fennállt (az EUMSZ 260. cikk (2) bekezdésével való analógia útján lásd: 2005. július 12-i Bizottság kontra Franciaország ítélet, C-304/02, EU:C:2005:444, 81. pont).
- 67 E körülmények között az olyan keresetet, amely átalányösszeg kiszabását kéri, nem lehet aránytalanként elutasítani önmagában azon az alapon, hogy e keresetnek olyan kötelezettségszegés képezi a tárgyát, amely tartósan fennállt ugyan, viszont megszűnt arra az időpontra, amikor a Bíróság a tényállást vizsgálta.
- 68 Másodszor, a pénzügyi szankció jelen ügyben történő kiszabásának helyénvalóságát illetően emlékeztetni kell arra, hogy a Bíróság feladata, hogy az egyes esetekben az előtte folyamatban lévő ügy körülményeitől függően, valamint a meggyőzés és visszatartás szerinte szükséges mértéke alapján meghatározza az uniós jog hasonló megsértése megismétlődésének a megelőzéséhez szükséges megfelelő pénzügyi szankciókat (2019. július 8-i Bizottság kontra Belgium ítélet [Az EUMSZ 260. cikk (3) bekezdése – Nagy sebességű hálózatok], C-543/17, EU:C:2019:573, 78. pont).
- 69 A jelen ügyben meg kell állapítani, hogy annak ellenére, hogy Románia a pert megelőző eljárás során mindvégig együttműködött a Bizottság szervezeti egységeivel, és olyan erőfeszítéseket tett, amelyek az eljárás során lehetővé tették számára a felrótt kötelezettségszegés megszüntetését, a megállapított kötelezettségszegés összes jogi és ténybeli körülménye – vagyis az, hogy az indokolással ellátott véleményben előírt határidő lejártáig, sőt még a jelen kereset előterjesztésének időpontjáig sem jelentettek be semmilyen, a 2015/849 irányelv átültetéséhez szükséges intézkedést – arra utal, hogy az uniós jog jövőbeli, hasonló módon ismétlődő megsértéseinek tényleges megelőzése a jellegénél fogva megköveteli olyan visszatartó intézkedések elfogadását, mint az átalányösszeg kiszabása (lásd ebben az értelemben, az EUMSZ 260. cikk (2) bekezdésével való analógia útján: 2012. december 11-i Bizottság kontra Spanyolország ítélet, C-610/10, EU:C:2012:781, 142. pont; 2014. december 4-i Bizottság kontra Svédország ítélet, C-243/13, nem tették közzé, EU:C:2014:2413, 63. pont).
- 70 Ezt a következtetést nem vonja kétségbe a jelen ítélet 55. pontjában ismertetett érvelés sem. Egyfelől ugyanis, mint azt e pont felidézte, a Bizottság feladata többek között az, hogy értékelje a valamely tagállammal szembeni eljárás helyénvalóságát, és megválassza azt az időpontot, amelyben megindítja e tagállam ellen a kötelezettségszegési eljárást. Másfelől, a pert megelőző eljárás célkitűzései – vagyis az, hogy az érintett tagállamnak lehetőséget biztosítson arra, hogy teljesítse az uniós jogból eredő kötelezettségeit, és érdemben előadja a Bizottság által felhozott kifogásokkal szembeni védekezésre irányuló jogalapjait (2017. szeptember 19-i Bizottság kontra Írország ítélet [Regisztrációs adó], C-552/15, EU:C:2017:698, 28. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat) – megkövetelik, hogy a Bizottság észszerű határidőt biztosítson a tagállamoknak arra, hogy válaszoljanak a felszólító levélre és teljesítsék az indokolással ellátott véleményben foglaltakat, vagy adott esetben előkészítsék a védekezésüket. Annak értékelése érdekében, hogy az előírt határidő észszerű-e, az adott helyzetre

jellemző összes körülményt figyelembe kell venni. Így különleges helyzetekben a nagyon rövid határidők is indokoltak lehetnek, különösen akkor, ha sürgősen orvosolni kell valamely kötelezettségszegést, vagy ha az érintett tagállam már jóval az eljárás megkezdése előtt teljeskörűen ismerte a Bizottság álláspontját (2001. december 13-i Bizottság kontra Franciaország ítélet, C-1/00, EU:C:2001:687, 65. pont).

- 71 Márpedig meg kell állapítani, hogy a jelen ügyben nem állítják azt, hogy a felszólító levélben vagy az indokolással ellátott véleményben előírt válaszadási határidők különösen rövidek vagy észszerűtlenek lettek volna. Másfelől a jelen ítélet 4. és 5. pontjában ismertetett, nem vitatott tényekből kitűnik, hogy úgy kell tekinteni, hogy Románia legalább 2017. június 27-től kezdve teljeskörűen tudomást szerzett arról, hogy megszegte a 2015/849 irányelv 67. cikke értelmében őt terhelő kötelezettségeket.
- 72 Harmadszor, ami azon átalányösszeg kiszámítását illeti, amelynek kiszabása a jelen ügyben megfelelő, emlékeztetni kell arra, hogy amikor a Bíróság e tárgykörben a Bizottság indítványai által kijelölt keretek között a mérlegelési jogkörét gyakorolja, az ő feladata akként meghatározni azt az átalányösszeget, amelynek megfizetésére valamely tagállamot az EUMSZ 260. cikk (3) bekezdése értelmében kötelezni lehet, hogy az egyrészt megfeleljen a körülményeknek, másrészt pedig arányos legyen az elkövetett jogsértéssel. Az e tekintetben jelentős tényezők között szerepelnek különösen olyan szempontok, mint a megállapított kötelezettségszegés súlya, továbbá e kötelezettségszegés fennállásának időtartama, valamint a szóban forgó tagállam fizetési képessége (az EUMSZ 260. cikk (2) bekezdésével való analógia útján lásd: 2019. november 12-i Bizottság kontra Írország ítélet [A derrybrieni szélerőműpark], C-261/18, EU:C:2019:955, 114. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 73 Egyrészt, a jogsértés súlyát illetően emlékeztetni kell arra, hogy az irányelv teljes átültetésének biztosítása érdekében a nemzeti intézkedések elfogadására vonatkozó kötelezettség, illetve az ezen intézkedések Bizottságnak való bejelentésére vonatkozó kötelezettség az uniós jog teljes érvényesülésének biztosítása érdekében a tagállamok alapvető kötelezettségének minősül, e kötelezettségek megsértését ezért egyértelműen súlyosnak kell tekinteni (2019. július 8-i Bizottság kontra Belgium ítélet [Az EUMSZ 260. cikk (3) bekezdése – Nagy sebességű hálózatok], C-543/17, EU:C:2019:573, 85. pont). Ehhez hozzá kell tenni, hogy a 2015/849 irányelv jelentős eszközét képezi annak, hogy biztosítva legyen az uniós pénzügyi rendszer hatékony védelme a pénzmosásban és a terrorizmusfinanszírozásban megnyilvánuló fenyegetésekkel szemben. Azt, ha az uniós pénzügyi rendszer egyáltalán nem részesül ilyen védelemben, vagy ha e védelem elégtelennek bizonyul, különösen súlyosnak kell tekinteni abból a szempontból, hogy az Unión belüli köz- és magánérdekeket illetően ebből milyen következmények származnak.
- 74 Jóllehet az eljárás során Románia megszüntette a felrótt kötelezettségszegést, ez nem változtat azon, hogy e kötelezettségszegés a 2017. december 8-i indokolással ellátott véleményben előírt határidő lejártakor, azaz 2018. február 8-án fennállt, vagyis az uniós jog hatékony érvényesülése nem volt mindenkor biztosítva.
- 75 E jogsértés súlyát másfelől megerősíti az a körülmény is, hogy Románia ezen időpontig még semmilyen intézkedést nem fogadott el a 2015/849 irányelv átültetése érdekében.
- 76 Az az érvelés, amelyet Románia a 2015/849 irányelv átültetése során felmerülő késedelem magyarázata érdekében adott elő – vagyis az, hogy ezen irányelvnek összetettek a rendelkezései, továbbá munkaigényes jogalkotási folyamat vezetett az elfogadásához, Románia pedig biztosítani akarta az említett irányelv helyes átültetését –, nem befolyásolhatja a szóban forgó jogsértés súlyát, mivel az állandó ítélkezési gyakorlat szerint a valamely tagállamon belül alkalmazott gyakorlatok vagy az ott előálló helyzetek nem igazolhatják az uniós irányelvekből eredő kötelezettségek és határidők tiszteletben tartásának elmulasztását, következésképpen pedig ezen irányelvek késedelmes vagy hiányos átültetését sem. Ugyanígy nincs jelentősége annak sem, ha valamely tagállam kötelezettségszegése olyan

technikai nehézségekből fakad, amelyekkel e tagállam szembesült (lásd többek között: 2002. május 7-i Bizottság kontra Hollandia ítélet, C-364/00, EU:C:2002:282, 10. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

- 77 Másrészt, a jogsértés időtartamát illetően emlékeztetni kell arra, hogy ezen időtartamot főszabály szerint a tényállás Bíróság általi mérlegelése időpontjának figyelembevételével kell értékelni, és nem azon időpontra tekintettel, amikor a Bizottság a Bírósághoz fordult (lásd ebben az értelemben: 2019. július 8-i Bizottság kontra Belgium ítélet [Az EUMSZ 260. cikk (3) bekezdése – Nagy sebességű hálózatok], C-543/17, EU:C:2019:573, 87. pont). A tényállás e mérlegelését úgy kell tekinteni, hogy arra az eljárás befejezésének időpontjában kerül sor.
- 78 A jelen ügyben nem vitatott, hogy a szóban forgó kötelezettségszegés 2019. július 21-én, vagyis az eljárás befejezését megelőző időpontban szűnt meg.
- 79 Ami azon időszak kezdetét illeti, amelyet az EUMSZ 260. cikk (3) bekezdése alapján kiszabandó átalányösszeg meghatározása érdekében figyelembe kell venni, pontosítani kell, hogy eltérően attól, amit a Bíróság a 2019. július 8-i, a napi kényszerítő bírság meghatározásával kapcsolatos Bizottság kontra Belgium ítéletének (Az EUMSZ 260. cikk (3) bekezdése – Nagy sebességű hálózatok) (C-543/17, EU:C:2019:573) 88. pontjában megállapított, a szóban forgó kötelezettségszegés időtartamának az EUMSZ 260. cikk (3) bekezdése alapján történő átalányösszeg-kiszabás érdekében történő értékelése szempontjából nem azt az időpontot kell figyelembe venni, amikor lejár az indokolással ellátott véleményben előírt határidő, hanem a szóban forgó irányelv átültetésére előírt határidő lejártának időpontját.
- 80 Mint azt ugyanis a főtanácsnok az indítványának 74. pontjában kiemelte, e rendelkezésnek az a célja, hogy ösztönözze a tagállamokat az irányelveknek az uniós jogalkotó által előírt határidőkön belüli átültetésére, továbbá hogy biztosítsa az uniós jogszabályok teljes körű érvényesülését. Így, amíg az EUMSZ 260. cikk (2) bekezdésében szabályozott eljárás megindításának alapjául az a tény szolgál, hogy valamely tagállam nem teljesítette a kötelezettségszegést megállapító ítéletből eredő kötelezettségeit, addig az EUMSZ 260. cikk (3) bekezdésében szabályozott eljárást azon az alapon indítják meg, hogy valamely tagállam nem tett eleget azon kötelezettségének, hogy legkésőbb addig az időpontig elfogadja és bejelentse a valamely irányelv átültetésére irányuló intézkedéseket, amelyet az irányelv megjelöl.
- 81 Bármely más megoldás egyébként azt jelentené, hogy kétségbe vonnák az irányelvek azon rendelkezéseinek hatékony érvényesülését, amelyek meghatározzák azt az időpontot, amikor az ezen irányelveket átültető intézkedéseknek hatályba kell lépniük. Mivel ugyanis a Bíróság állandó ítélkezési gyakorlata szerint a felszólító levél EUMSZ 258. cikk első bekezdése szerinti kibocsátása előzetesen feltételezi, hogy a Bizottság érvényesen hivatkozhatson az érintett tagállamot terhelő kötelezettség megszegésére (2019. december 5-i Bizottság kontra Spanyolország ítélet [Hulladékgazdálkodási tervek], C-642/18, EU:C:2019:1051, 17. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat), azok a tagállamok, amelyek a valamely irányelvben megjelölt időpontig nem gondoskodtak az irányelv átültetéséről, ebben az esetben mindenképp további átültetési határidő kedvezményében részesülnének, amelynek időtartama ráadásul attól függően változna, hogy a Bizottság milyen gyorsan indítja meg a pert megelőző eljárást, anélkül azonban, hogy e határidőt a szóban forgó kötelezettségszegés időtartamának értékelése során figyelembe lehetne venni. Márpedig nem vitatott, hogy azon időpont alatt, amelytől kezdve biztosítani kell valamely irányelv teljes körű érvényesülését, azt az átültetési időpontot kell érteni, amelyet maga az irányelv megjelöl, nem pedig az indokolással ellátott véleményben megjelölt határidő lejártának időpontját.
- 82 Ellentétben azzal, amit Románia állít, e megközelítés nem vonhatja kétségbe a pert megelőző, az EUMSZ 258. cikk szabályozott eljárás hatékony érvényesülését. A jelen ügy tárgyát képezőhöz hasonló helyzetben ugyanis a szóban forgó tagállam nem állíthatja megalapozottan azt, hogy nem tudott arról, hogy a kérdéses irányelvben meghatározott átültetési időponttól kezdve megszegte az ezen irányelv

alapján vele szemben fennálló kötelezettségeket. Ezenkívül a szóban forgó tagállam védelemhez való, a pert megelőző eljárás által garantált jogának tiszteletben tartása nem járhat azzal a következménnyel, hogy e tagállamot előre felvértezze minden olyan pénzügyi következménnyel szemben, amely az indokolással ellátott véleményben megjelölt esedékességet megelőző időszak vonatkozásában e kötelezettségszegésből származhat.

- 83 Következésképpen, amikor az EUMSZ 260. cikk (3) bekezdése alapján kiszabandó átalányösszeg meghatározása céljából értékeli a jogsértés időtartamát, az uniós jog teljes körű érvényesülésének biztosítása érdekében azt az átültetési időpontot kell figyelembe venni, amelyet maga a szóban forgó irányelv előír.
- 84 A jelen ügyen nem vitatott, hogy a 2015/849 irányelv 67. cikkében meghatározott átültetési időpontig, vagyis 2017. június 26-ig Románia nem fogadta el az ezen irányelv átültetésének biztosításához szükséges törvényi, rendeleti és közigazgatási rendelkezéseket, következésképpen pedig nem jelentette be a Bizottságnak az ezen irányelv átültetésére irányuló intézkedéseket. Ebből következik, hogy a szóban forgó kötelezettségszegés, amely csupán 2019. július 21-én ért véget, valamivel több mint két éven keresztül fennállt.
- 85 Harmadrészt, a szóban forgó tagállam fizetési képességét illetően a Bíróság ítélkezési gyakorlatából az következik, hogy e tagállam bruttó hazai termékének (GDP) közelmúltbeli, a tényállás Bíróság általi vizsgálata időpontjában ismert alakulását kell figyelembe venni (az EUMSZ 260. cikk (2) bekezdésével való analógia útján lásd: 2019. november 12-i Bizottság kontra Írország ítélet [A derrybrieni szélerőműpark], C-261/18, EU:C:2019:955, 124. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 86 Figyelembe véve a jelen ügy összes körülményét, valamint tekintettel az EUMSZ 260. cikk (3) bekezdése által a Bíróság részére biztosított mérlegelési jogkörre, amely rendelkezés kimondja, hogy a Bíróság által kiszabott átalányösszeg mértéke nem haladhatja meg a Bizottság által megjelölt összeget, meg kell állapítani, hogy a 2015/849 irányelv 67. cikkének megsértéséhez hasonló és az uniós jog teljes körű érvényesülését hátrányosan érintő jogsértések jövőbeli megismétlődésének tényleges megelőzése a jellegénél fogva megköveteli olyan átalányösszeg kiszabását, amelynek összegét 3 000 000 euróban kell megállapítani.
- 87 Következésképpen Romániát kötelezni kell arra, hogy fizessen a Bizottságnak 3 000 000 euró átalányösszeget.

A költségekről

- 88 A Bíróság eljárási szabályzata 138. cikkének (1) bekezdése alapján a Bíróság a pereszes felet kötelezi a költségek viselésére, ha a pernyertes fél ezt kérte. Romániát, mivel pereszes lett, a Bizottság kérelmének megfelelően kötelezni kell a költségek viselésére.
- 89 Ugyanezen eljárási szabályzat 140. cikke (1) bekezdésének megfelelően – miszerint az eljárásba beavatkozó tagállamok maguk viselik saját költségeiket – a Belga Királyság, az Észti Köztársaság, a Francia Köztársaság és a Lengyel Köztársaság maga viseli saját költségeit.

A fenti indokok alapján a Bíróság (nagytanács) a következőképpen határozott:

- 1) Románia – mivel a 2017. december 8-i indokolással ellátott véleményben előírt határidő lejártáig nem fogadta el az ahhoz szükséges törvényi, rendeleti és közigazgatási rendelkezéseket, hogy megfeleljen a pénzügyi rendszerek pénzmosás vagy terrorizmusfinanszírozás céljára való felhasználásának megelőzéséről, a 648/2012/EU európai parlamenti és tanácsi rendelet módosításáról, valamint a 2005/60/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv és a 2006/70/EK bizottsági irányelv hatályon kívül helyezéséről szóló, 2015.**

május 20-i (EU) 2015/849 európai parlamenti és tanácsi irányelvnek, következésképpen pedig e rendelkezéseket nem jelentette be az Európai Bizottságnak – nem teljesítette a 2015/849 irányelv 67. cikkéből eredő kötelezettségeit.

- 2) A Bíróság kötelezi Romániát, hogy fizessen az Európai Bizottságnak 3 000 000 euró átalányösszeget.**
- 3) A Bíróság Romániát kötelezi a költségek viselésére.**
- 4) A Belga Királyság, az Északi Köztársaság, a Francia Köztársaság és a Lengyel Köztársaság maga viseli saját költségeit.**

Aláírások